ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΛΕΜΑΙΤΡ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΑΣ

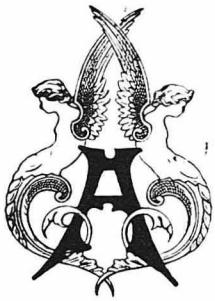

ΡΓΑ - ἀργὰ ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι του, σκορπίζοντας σ' ὅλη τὴ γύρω ἔκτασι τὶς χρυσὲς ἀχτίδες του, σὰν τελευταῖο χαιρετισμό.

Στὸ παράθυρο ἑνὸς ὑπογείου σπιτιοῦ ἦταν ἀκουμπισμένη μιὰ κοπέλλα. Πρόσμενε ἐκεῖ ἀκίνητη τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας. Τὸ ὡραῖο κεφάλι της φαινότανε κάτωχρο. Δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια τὸ φώτιζαν, δυὸ μάτια μ' ἕνα παθητικὸ καὶ θλιβερὸ βλέμμα, σὰν ἐκεῖνο ποὺ βλέπουμε σὲ μερικὲς εἰκόνες ἁγίων.

Μηπως ὅμως δὲν ἦταν μιὰ πραγματικὴ μάρτυς ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ κόρη; Ἕνας τερατώδης ὄγκος τῆς ἐπίεζε τὸ στῆθος, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο χτυποῦσε μιὰ νέα κ' εὐαίσθητη καρδιά. Ἦταν καμπούρα !.....

Ὡστόσο ἡ φτωχὴ αὐτὴ κόρη κατὰ τὶς ἀτελείωτες ὧρες ποὺ ἀναπαυόταν, ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα της, βυθιζόταν σ' ἕνα ὄνειρο γαλάζιο, σ' ἕναν ἔρωτα ἰδανικό, σὲ μιὰ εὐτυχία ἀφάνταστη, ποὺ ἐξαφάνιζε τὴν ἀσχημιά της καὶ τὴ μεταμόρφωνε σὲ ὡραία γυναῖκα.

Τ' ὄνειρό της αὐτὸ σιγὰ - σιγὰ ἐνσαρκώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ νέου ποὺ εἶχε νοικιάσει τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ καλύτερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πρωτοπαρουσιάστηκε ὁ νέος αὐτὸς νοικάρης, ἡ ἄτυχη κόρη καθόταν πάντα στο παράθυρο καὶ παραφύλαγε ἀκούγαστα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ἰδῆ, ἂν κ' ἐκεῖνος ἀγνοοῦσε τὰ φλογερὰ αἰσθήματά της καὶ τὴν ἐτυραννοῦσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

Ἔτσι κ' αὐτὸ τὸ βράδυ, ἡ νέα εἶχε πάρει τὴ συνηθισμένη της θέσι καὶ περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ἐμφάνισί του. Ἔξαφνα τὰ μάγουλά της ἐκοκκίνησαν μὲ μιὰς κ' ἡ ἀναπνοή της ἐσταμάτησε. Εἶχε δῆ τὸν ἀγαπημένο της νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ σπίτι.

Γύρισε μάλιστα μηχανικὰ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τῆς εἶπε μὲ χαμόγελο:

— Ὡραία βραδιὰ ἀπόψε, δεσποινίς ! Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Προχώρησε ὕστερα στὴν πόρτα, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο.

Ἐκείνη ξανάπεσε συγκινημένη στὴν πολυθρόνα της καὶ συγχρόνως εἶδε τὴ μητέρα της νὰ μπαίνη.

— Πάλι στὸ παράθυρο, Ρόζα ; τῆς ἐφώναξε ἡ γρηά. Μὰ θέλεις σώνει καὶ καλὰ ν' ἀρρωστήσης ; Γιατί δὲν ἀκοῦς τὶς συμβουλές μου, κακοκόριτσο ;

Κι' ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ παράθυρο, ἔτρεξε νὰ πάρη στὴν ἀγκαλιά της τὴ δυστυχισμένη νέα.

— Μητέρα μου, τῆς εἶπε ἐκείνη χαροῦμενη. Πρὸ ὀλίγου πέρασε ἀπὸ κάτω ὁ Κερνὲκ καὶ μοῦ μίλησε. Ὤ, τί καλὸς νέος ποὺ εἶνε, τί εὐγενής, τί κοψιός !...

— Καλὸς εἶνε, ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα της σκεφτική. Ἀλλὰ θἄκανε ἀκόμα καλύτερα, ἂν μᾶς ἐπλήρωνε τὰ νοίκια ποὺ χρωστάει...

Ἡ ἀπότομη αὐτὴ ὑπόμνησι προξένησε τὴ χειρότερη ἐντύπωσι στὴν κόρη καὶ τὴν ἔβγαλε ἀμέσως ἀπ' τὶς ποιητικὲς ὀνειροπολήσεις της. Αἰσθάνθηκε ἀποστροφὴ πρὸς τὴ μητέρα της ποὺ ἔβλεπε τόσο πεζὰ τὴ ζωὴ καὶ συμπάθησε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ νέο γιὰ τὶς οἰκονομικὲς στενοχώριες του.

— Ἔτσι λοιπόν ! συλλογίστηκε. Ἔχει κι' αὐτὸς δυστυχίες στὴ ζωή του ;

* * *

Ὁ Ντυράν, ὁ πατέρας τῆς Ρόζας, ἦταν παληὸς μπακάλης κ' εἶχε κερδίσει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησί του. Τώρα ζοῦσε ἄνετα μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ εὐρύχωρο καὶ πλούσιο σπίτι του. Ὅταν ἐπαρουσιάστηκε ὁ κ. Κερνὲκ γιὰ νὰ τοῦ ζητήση νὰ νοικιάση ἕνα δωμάτιο, ὁ πρώην παντοπώλης θαμπωμένος ἀπ' τὸ εὐγενικὸ παρουσιαστικὸ τοῦ νέου τὸν ἐδέχτηκε μὲ προθυμία κ' ὑπερηφάνεια.

Ἡ ἔκπληξί του ὅμως ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν ἕνα πρωῒ ποὺ προγευμάτιζε μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του, ἄκουσε στὴν πόρτα τὸν καινούργιο του νοικοκύρη νὰ χτυπάη ζητῶντας τὴν ἄδεια νὰ μπῆ.

— Μὰ θἀρχόμουνα μόνος μου γιὰ νὰ σᾶς φέρω τὶς ἀποδείξεις τῶν ἐνοικίων πρὸς ἐξόφλησι, τοῦ εἶπεν ὁ ἁπλοϊκὸς μπακάλης, νομίζοντας πὼς ὁ νέος ἐρχόταν γιὰ νὰ πληρώση τὰ καθυστερούμενα νοίκια.

— Δὲν πρόκειται γι' αὐτό, κ. Ντυράν, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Ἡ σημερινὴ ἐπίσκεψί μου ὀφείλεται σὲ σοβαρώτερους λόγους. Σᾶς ἐμίλησα, νομίζω, ἄλλοτε γιὰ κάποιον θεῖο μου ἑκατομμυριοῦχο ποὺ δὲν ἔχει ἄλλον κληρονόμο ἀπὸ μένα... Λοιπόν, ὁ θεῖος μου ποὺ σᾶς ἀνάφερα πέθανε καὶ κληρονομῶ ἐγὼ τὰ ἑκατομμύριά του. Γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια, ἡ κληρονομία αὐτὴ μὲ ἀφήνει ἀδιάφορο καὶ δὲν θὰ τὴν ζητήσω, ἂν δὲν μοῦ δώσουν ἐκείνη ποὺ διάλεξα γιὰ γυναῖκα μου...

Ὁ νέος στιμάτησε λίγο γιὰ νὰ ἰδῆ τὶ ἐντύπωσι προξένησαν τὰ λόγια του καὶ ἔπειτα πρόσθεσε μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόλισι:

— Ἔχω τὴν τιμή, κύριε Ντυράν, νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σας.

Καὶ κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα στὸ δωμάτιο, δὲν θὰ προκαλοῦσε τέτοια ταραχὴ στοὺς ἀφελεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἦσαν σὲ θέσι νὰ ξεχωρίσοιν τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμμα. Ἕνας εὐγενής, πλούσιος καὶ ὡραῖος νέος νὰ ζητήση σὲ γάμο τὴν καμποῦρα καὶ κακοφτιασμένη θυγατέρα τους ! Μήπως ὀνειρεύονταν τάχα ;

Ἡ μητέρα τῆς Ρόζας ποὺ εἶχε ἀντιληφθεῖ στὸ μεταξὺ τὸ αἴσθημα τῆς κόρης της πρὸς τὸν κ. Κερνέκ, ἔσπευσε νὰ τῆς ἀναγγείλη τὴν εὐχάριστη εἴδησι.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε, ὁ κ. Κερνὲκ μοῦ ζήτησε πρὸ ὀλίγου τὸ χέρι σου.

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ νέα, πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι, ἀγκάλιασε τὴ γρηὰ μητέρα της καὶ τὴ φίλησε....

Μιὰ βδομάδα τέρασε ἐντωμεταξύ.

Ἡ Ρόζα, ἡ τόσο μελαγχολικὴ καὶ περίλυπη, γελοῦσε τώρα, τραγουδοῦσε κ' ἦταν εὐτυχισμένη. Τῆς φαινόταν πὼς ἄκουγε κάθε τόσο τὶς λέξεις ποὺ τῆς εἶχε ψιθυρίσει ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ὅταν τῆς ἐπρόσφερε τὸ πρῶτο του μπουκέτο :

— Ἀγαπητή μου Ρόζα, τὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς μου τὰ ἐμπιστεύθηκα στὰ λευκὰ αὐτὰ τριαντάφυλλα ποὺ σοῦ μοιάζουν σὰν νᾶναι ἀδέρφια σου. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα αὐτὰ θὰ σοῦ λεν γιὰ τὴν ἀγάπη μου....

Πνιγμένη ἀπὸ συγκίνησι ἀγκάλιασε τὴ γρηὰ μητέρα της καὶ τὴ φίλησε...

Ἕνα πρωῒ ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ἐπισκέφθηκε τὸν πεθερό του, πιὸ νωρίτερα ἀπ' τὴ συνηθισμένη ὥρα.

— Κύριε Ντυράν, τοῦ εἶπε, ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μου πλησιάζει καὶ σὲ λίγο γίνομαι κάτοχος τῆς περιουσίας τοῦ θείου μου. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ποσὸν ποὺ κληρονομῶ εἶνε τεράστιο, μοῦ χρειάζονται πέντε χιλιάδες φράγκα γιὰ ἔξοδα συμβολαιογραφείου....

— Ἐπιτρέψατέ μου, παιδί μου, νὰ σὲ διευκολύνω ἐγώ, τοῦ εἶπε ὁ γέρος δειλὰ καὶ διευθύνθηκε στὸ γραφεῖο του. Ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μιὰ δέσμη χαρτονομισμάτων καὶ τὴν ἐνεχείρισε στὸ νέο.

Ἀπὸ κεῖνη ὅμως τὴν ἡμέρα ὁ νέος ἐξαφανίστηκε καὶ δὲν ἐξαναφάνηκε ποτένα. Τοῦ κάκου τὸν περίμενε ἐπὶ ὁλόκληρες ὧρες ἡ ἀρραβωνιαστικιά του ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο, μὲ ἀνήσυχη καρδιὰ καὶ μάτια δακρυσμένα.

Ὁ κλέφτης τῆς ἀγάπης εἶχε χαθῆ γιὰ πάντα μαζὺ μὲ τὰ χρήματα τοῦ πατέρα της. Ἀπὸ τὸ σύντομο ἐκεῖνο εἰδύλλιο δὲν τῆς ἀπόμειναν τῆς Ρόζας παρὰ μόνο λίγα ξεραὶ λουλούδια ποὺ τὰ διατηροῦσε πάντα γιὰ νὰ θυμᾶται τὸν ἀγαπημένο της. Τὰ μαραμένα ἐκεῖνα τριαντάφυλλα τῆς ἔφερναν στὸ νοῦ τὴν εἰκόνα τῆς ἴδιας ζωῆς της, κ' ἦταν βέβαιη πὼς ὅταν ξεφύλλιζε καὶ τὸ τελευταῖο πέταλο, μαζὺ μ' αὐτὸ θὰ πετοῦσε ἀπ' τὸ σῶμα κ' ἡ λευκὴ βασανισμένη ψυχή της.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ἄνοιξι, ἡ μικρὴ καμποῦρα ἀποκοιμήθηκε γιὰ πάντα, ἔχοντας τὰ μάτια της γουρισμένα πρὸς τὸ παράθυρο καὶ σφίγγοντας στὰ κοκκαλιάρικα χέρια της τὸ μοναδικὸ ξερὸ λουλούδι ποὺ ἀπόμεινε ἀπ' τὸ μπουκέτο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

Τώρα ἀναπαύεται στὸ μικρὸ ἐξοχικὸ νεκροταφεῖο τοῦ τόπου της καὶ γύρω ἀπὸ τὸ μνῆμα της ἔχουν φυτρώσει ἀμέτρητα κάτασπρα παρθενικὰ ρόδα, τὰ ὁποῖα σκεπάζοιν τὴν πλάκα τοῦ τάφου της. Χωρὶς ἄλλο τὰ ρόδα αὐτὰ θἄναι τὰ δάκρυα τῆς πρωδομένης κοπέλλας ποὺ ἀνθίσαν μὲ τὴν ἀνοιξιάτικη δροσιά.....

ΙΟΥΛΙΟΣ ΛΕΜΑΙΤΡ

νοῦ ἄρχισε νὰ τραγουδάη γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἄγνωστο ὅς τότε τραγοῦδι :

Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζοῦμε στὴ σκλαβιά...

* * *

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε κι' ἀπὸ τὸ σιτάρι ἐκεῖνο ποὺ χύθηκε ἀπὸ τὸ σακκὶ τοῦ ψαλτη τοῦ Βελεστίνου, φύτρωσαν οἱ πρῶτοι σπόροι τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας κι' ἀντήχησε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ σκλαβωμένου Ἑλληνισμοῦ, ἀπ' ὅλες τὶς χαράδρες κι' ἀπ' ὅλα τὰ κορφοβούνια τῆς Ἑλλάδας, τὸ πρῶτο σάλπισμα τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ὁ θούριος τοῦ Ρήγα Φερραίου :

Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζοῦμε στὴ σκλαβιά...